

คนขี้ลืม

มีชายคนหนึ่งเป็นคนขี้ลืม ขี้ลืมจริงๆ เรื่องอะไรจำได้ประเดี๋ยวเดียว
แล้วก็ลืมหมดเขาจะทำอะไรไม่ได้เลย

วันหนึ่งชายขี้ลืมคนนี้ก็ถือมีดเข้าไปในป่าเพื่อจะไปตัดต้นไม้
เดินทางไปได้สักพักหนึ่ง เกิดปวดอุจจาระ จึงเอามีดฟัดติดกับต้นไม้ไว้ แล้วก็หาที่หลบไปถ่ายอุจจาระ

พอถ่ายอุจจาระเสร็จก็เดินออกมา เห็นมีดเล่มหนึ่งอยู่ที่ต้นไม้
เขาลืมไปว่าเป็นมีดของตัวเอง

เขาดีใจมากจึงรีบวิ่งไปคว้ามีดมาถือไว้ แล้วจับมีดชูขึ้นพลางเดินไปรอบๆ
แล้วพูดว่า “วันนี้โชคดีแต่เช้าเลยมีดของใครก็ไม่รู้ยังใหม่อยู่
ลับเอาไว้มกริบทีเดียวเจ้าของมีดนี้แย่มาก ของดีๆ อย่างนี้มาลืมไว้ได้
อ้ายคนไม่รู้จักรักษาของ คนอย่างนี้ทำมาหากิน อะไรมีแต่จะล้มจม”

เผอิญเขาเดินไปเหยียบเอาอุจจาระที่ตนเองถ่ายไว้เมื่อครู่นี้เข้า
ลืมนว่าเป็นของตัวเองจึงตะโกนคำขึ้นว่า

“อ้ายคนอุบาทว์ที่ไหนมาถ่ายไว้ได้ ที่ทั้งป่ากว้างใหญ่มาทำโสโครก
เอาไว้ตรงนี้เอง อ้ายมนุษย์อัปรีച്ച്”

ข้อคิดจากนิทานเรื่องนี้ :

ขึ้นชื่อว่าคนขี้ลืมแล้ว มักจะลืมได้ทุกอย่าง ฉะนั้นจงทำอะไรด้วยความมีสติเสมอ
(จากนิทานพื้นบ้านชุด จำจั่น)

ขนมแห่งความรัก

ไอ้ที หรือฟอกะที

ชายหนุ่ม โฝงผางผู้กำพร้าพ่อแม่

อยู่ตัวคนเดียว พุดจริงทำจริง

ขยันขันแข็งเอางานเอาการ

เสร็จจากงานนาก็มารับจ้างขี่ควายส่งคนเข้าซอย

ทุกคนในหมู่บ้านล้วนรักและเอ็นดูไอ้ที
ยกเว้นผู้ใหญ่ปลั่ง
เพราะผู้ใหญ่ปลั่งมีลูกสาวสวย
ที่ค้นมาหลงรักไอ้ทีด้วยเช่นกัน

แม่เป็ง

ลูกสาวคนเดียวของผู้ใหญ่ปลั่งสาวสวยประจำหมู่บ้าน
นางเจอกับไอ้ทีในวันลอยกระทง
ทั้งคู่ก็ควายสัญญากันต่อหน้าพระจันทร์
ไม่ว่าข้างหน้าจะมีอุปสรรคขวางกั้นเพียงใด
ทั้งคู่ก็จะขอเอาความรักแท้ที่จริงใจฝ่าฟันข้ามไป
แล้วไอ้ทีก็รวบรวมเงินทองเท่าที่เก็บสะสมมาได้
ไปบ้านผู้ใหญ่ปลั่งเพื่อขอสู่ขอแม่เป็ง
ซึ่งผู้ใหญ่ปลั่งต้อนรับอย่างดี ด้วยชายฉกรรจ์ 6 นาย
พร้อมอาวุธครบมือ ไอ้ทีไม่ว่าอะไร
ได้แต่พาร่างอันสะบักสะบอมกลับไปบ้านนอนหยอดน้ำข้าวต้มหลายวัน
ด้วยใจยังตั้งมั่นว่า วันหน้าจะมาขอใหม่
ขอไปจนกว่าผู้ใหญ่จะใจอ่อน
ในที่สุดผู้ใหญ่ปลั่งก็ปิดหนทางความรักของไอ้ที
ด้วยการคลุมถุงแดงงานแต่งงานให้ลูกสาวกับปลัดหนุ่มจากบางกอก
ไอ้ทีรู้ข่าวจึงรีบวิ่งทูลนทูลายหมายจะมาทำลายพิธี
ซึ่งผู้ใหญ่ปลั่งก็รู้ว่าไอ้ทีต้องกระทำแบบนี้
จึงขุดหลุมพรางดักรอเอาไว้
แม่เป็งแอบได้ยินแผนร้าย
ก็แอบหนีหมายจะมาห้ามคนรักไม่ให้หลงกล
เหตุการณ์ต่อไปนี่ไม่มีบันทึกเป็นลายลักษณ์
ได้แต่ปะติดปะต่อมาจากคำบอกเล่าของชาวบ้านแบบปากต่อปากว่า

... คินนั้นเป็นคินเดือนแรม

แม่เป็งแอบวิ่งฝ่าความมืดออกมาคักหน้าไอ้ที
ไอ้ทีเห็นแม่เป็งวิ่งมาก็ดีใจ รีบวิ่งไปหา
แม่เป็งเห็นไอ้ทีรีบวิ่งมาก็รีบวิ่งเข้าไปหาให้เร็วยิ่งขึ้นไปอีก

ฉับพลัน...ร่างแม่เป็งก็ร่วงหล่นลงไปในห้องพรางของผู้ใหญ่ปลั่งต่อหน้าต่อตา ไอ้ทิ
หันทั้งอารมณ์ตกใจ ไอ้ทิรีบกระโดดตามลงไปเพื่อช่วยเหลือ
อารมณ์ดีใจ สมุนชายฉกรรจ์ 6 นายของผู้ใหญ่ปลั่งรีบเข้ามาโกยดินฝังกลบ
เพราะคิดว่ากันหลุมมีเพียง ไอ้ทิผู้เดียวที่อยู่ในนั้น

... รุ่งเช้า

ผู้ใหญ่ปลั่งเดินยิ้มมาขุดหลุมเพื่อดูผล
ภาพเบื้องล่างพบไอ้ทิระกองกอดทับร่างแม่เป็งลูกสาวของตน
นอนตายคู่กันอย่างมีความสุข
เมื่อยิ้มถูกเปลี่ยนไปเป็นน้ำตา
ผู้ใหญ่ปลั่งสั่งลูกสมุนสร้างเจดีย์คลุมครอบปิดหลุมนั้นไว้
เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจคนทั่วไปว่า
อย่าคิดทำร้ายหรือทำลายความรักของใครอีกเลย
สถานที่ตั้งเจดีย์นั้น ไม่มีใครรู้แน่นอน
จะมีก็แต่เพียงอนุสรณ์แห่งความรักที่กระทำสืบทอดกันมาจนเป็นประเพณี

ทุกแรมหกค่ำเดือนหก

ชาวบ้านที่ศรัทธาในความรักของไอ้ทิกับแม่เป็งจะตั้งตั้งแต่มีด

เข้าครัวเพื่อทำขนมที่หอมหวาน

ปรุงจากแป้งและกะทิ

บรรจุและจากพิมพ์ แล้วนำมาวางคว่ำหน้าซ้อนกัน

เป็นสัญลักษณ์ว่า จะได้อยู่ร่วมกันตลอดไป

ขนมนี้เรียกขานกันในนาม ขนมแห่งความรัก

หรือเรียกย่อๆ

ว่า ” ขนม ค.ร.ก.”... (ขนมของ “คนรักกัน”)

นิราศเมืองตราด

เป็นเรื่องราวการอพยพครอบครัวของหลวงรามทิพจรณ์ (ต้นตระกูลกรมยานนท์ เป็นเจ้าเมืองตราดสืบต่อกัน
มา) ผู้ไม่ยอมอยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศส ได้เดินทางออกจากบ้านตลาดขวางพร้อมด้วยภรรยา บุตร

(11 คน) และบ่าวไพร่ ระหกระเหินไปจนกว่าจะถึงพระนคร ต้องพบกับความยากลำบากนานัปการ ก่อนจะไปต้องขายทรัพย์สินต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องใช้ ภาชนะ บ้านเรือน (น่าจะมียา 9 พันบาทแต่ขายได้เพียงห้าพันบาท) ขายวัวควายช้างม้าและข้าทาสบริวารเพื่อเตรียมเงินไว้ใช้สำหรับเดินทาง ทั้งข้าวของที่รักและเสียดายแต่นำติดตัวไปด้วย ไม่ได้ ผลไม้ในสวนก็ต้องปล่อยให้หกร้าง กำหนดการเดินทาง คือ วันที่ 15 กรกฎาคม ร.ศ. 123 ซึ่งตรงกับปีพ.ศ. 2447 (ตราครุฑฝรั่งเศสยึดครองในปีพ.ศ. 2447-2449 ช่วงรัชกาลที่ 5) ก่อนจะไปได้ไปลาเจ้าคุณพระมุณี และจุดเทียนไหว้บอกกล่าวเจ้าหลักเมือง พวกชาวบ้านร้านค้าบริเวณตลาดขวางต่างมาร่ำลาด้วยความอาลัย (ตลาดขวาง ศาลหลักเมือง อยู่ ต.วังกระแจะ อ.เมือง น่าจะอยู่บริเวณใกล้เคียงกัน แสดงถึงความเป็นชุมชนร้านค้าเก่าแก่มาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5) เมื่อลาลาแล้วเดินทางไปลงเรือที่บ้านท่าเรือ คำวันแรกแวะจอดเรือที่บ้านกำนันที่ท่ากระทอน แต่ก็ไม่มียินดีให้การต้อนรับทั้งที่คุ้นเคยรู้จักกัน พอเช้าลงเรือข้ามฟากไปท่ามะปราง กล่าวถึงเหตุที่รัชกาลที่ 5 ยอมยกเมืองตราดให้แก่ฝรั่งเศสด้วยเกรงว่าจะเกิดสงครามรบพุ่งกัน สร้างความเดือดร้อนเจ็บตายแก่อาณาประชาราษฎร์ จึงจำยอมต้องยกเมืองตราดให้แก่ฝรั่งเศสไปในครานั้น แต่ตัวเองอย่างไรเสียขอยอมลำบากเดินทางไปเป็นข้ารับใช้แก่ในหลวงดีกว่า ยอมอยู่ใต้การปกครองของพวกฝรั่ง จากนั้นเดินทางต่อมาถึงแถวแสนตู่ เจอพระอริการท่านบอกว่าพวกฝรั่งจะออกจากเมืองจันทบุรีในวันนี้ ฟังดังนั้นจึงรีบเดินทางต่อมาจนถึงบ้านบ่อ แต่แถบบ้านบ่อคดอยากมาก ข้าวปลาอาหารไม่สมบูรณ์ จะขอซื้อปลาแห้งยักเย็นเต็มที จึงรีบเดินทางไปยังเมืองอื่นแทน เมื่อมาถึงบางกรองซึ่งเป็นบ้านน้องชายต่างมารดา เงินทองเริ่มร่อยหรอเนื่องจากมีลูกมาก

คนแนะนำให้ทำขนมขาย ลูกสาวจึงทำขนมเปียก ขนมเทียน ข้าวต้มมัดได้หาบไปขายแถวทุ่งนาละแวกเดิมทุกวัน พวกเขมร ลาว กูหล่า พม่าชอบฝึปากลูกสาวที่พูดจาคล่องแคล่วว่องไว (แสดงว่าชาวเขมร ลาว กูหล่า และพม่าล้วนทำนาอยู่ในละแวกเดียวกัน หรืออาจเป็นแรงงานหรือข้าทาสของนายทาสก็ได้) พักอยู่ที่บางกรองได้สองเดือนเศษ เริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับญาติที่ฟังฟังจึงคิดเดินทางต่อไปยังเมืองจันทบุรี เดินผ่านป่าดงแสนเหนียวล้ำ ระหว่างทางแวะพักที่บ้านอา อาศัยพาไลและชานบ้านเป็นที่หลับนอนชั่วคราว (ลักษณะเป็นเรือนไทยโบราณ) รุ่งขึ้นว่าจ้างเรือเข้าไปส่งถึงในเมืองจันท เข้าของเรือจ้างเป็นชาวญวน ระหว่างทางนึกขึ้นได้ว่ามีบ้านเจ้าคุณตราด ตรงแหลมสันนิบาต จึงให้เรือหยุดพักค้างคืนที่นั่น แต่ญวนเจ้าของเรือไม่ยอมไปต่อจะขอส่งที่ตรงนี้ พอพักที่นี่ได้ห้าวันลูกกลับมาป่วยหนัก ทำให้เสียเงินไปอีกเป็นอันมาก อยู่ที่จันทบุรีไม่มีหนทางที่พอจะทำมาหากินได้ มีแต่รายจ่าย การเดินทางครั้งนี้ทำให้เห็นว่าญาติมิตรเพื่อนฝูงว่าใครเป็นอย่างไร ระหว่างที่พักอยู่นั้นท่านเจ้าคุณการุญว่าจ้างให้ไปอยู่ที่ด่านประจำปากแม่ น้ำเวฬุ (น่าจะเป็นด่านเก็บภาษี) ได้ค่าตอบแทนเดือนละ 1 ชั่ง แต่ต้องห่างจากลูกเมียทำให้เป็นห่วงยิ่งนัก ลูกที่ไม่สบายว่าจ้างหมอมารักษาอาการยังน่าเป็นห่วง แต่สุดท้ายอาการทรุดหนักถึงแก่ความตาย ความในขณะนี้สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อบางอย่างว่า ให้คนใกล้ชิดตายช่วยแบกเอาโรคภัยของคนที่ยังอยู่ไปด้วย เพื่อให้คนที่ยังอยู่ได้หายป่วยไข้ มีการขอโทษกรรมต่อกัน (“...ที่ถูกทำกรรมไว้ชัดใจแม่ โหสิแก่ลูกพ้นแต่หนหลัง ยังพี่น้องร้องแซ่แก่ไม่ฟัง ลูกเฮี้ยตั้งจิตจำเพราะรับเคราะห์ไป น้องแลพี่ที่ยังป่วยเอก (ชื่อคนป่วย) ช่วยรับ ให้โรคดับพ้นทุกข์เป็นสุกใส ให้

เสื่อมคลายหายโสกลิ้นโรคร้าย เอกจงไปเป็นสุขหนาย่าอาวรณ์...) พอสิ้นใจ ก็มีชายชาวญวน 2 คนนับถือศาสนาคริสต์เข้ามาทำพิธีล้างบาปตามแบบศาสนาคริสต์ ก่อนตายผู้ตายอยากจะหายโรคเพื่อจะได้ศึกษาวิชาเรียนต่อ เมื่อนำศพลงโลงเอาเหรียญบาทใส่บาทแล้ว ก็เอาสมุด กระดาษ เครื่องเล่าเรียน ปากกา หมึก เสื้อผ้าใส่โลงให้ไป พิธีกรรมในช่วงนี้ยังเป็นแบบพุทธทั่วไป

ที่มา

www.google.com